

بررسی معضل حاشیه نشینی بر آسیب های اجتماعی

(بزهکاری و تکدی گری)

حاشیه نشینی به آن نوع از زندگی شهری اطلاق می گردد که در حومه شهرها و حاشیه های نزدیک به شهر تعدادی خانوار به صورت نامتعارف و بدمسکن و حتی بدون توجه به ابتدایی ترین نیازهای اجتماعی اقدام به تشکیل جمعیتی شهرک مانند یا یک مرکز جمعیتی می نمایند. پدیده حاشیه نشینی در ایران عمدتاً بعد از وقوع اصلاحات ارضی که (پیامد انقلاب به اصطلاح سفید بود) رخ عیان کرد. با وقوع انقلاب سفید و اجرای اصلاحات ارضی که یک رفرم ظاهری بود با توجه به اینکه اقتصاد متکی بر کشاورزی نتوانست جوابگوی نیاز واقعی روستائیان و ساکنین دهستان های بزرگ و کوچک و نیز دور و نزدیک به شهرها باشد، باعث گردید موج مهاجرت روزافزون و گسترده روستائیان به شهرهای بزرگ با حدت و شدت زیادی شروع شود و حتی بعد از انقلاب و سال های متمادی گذشته این پدیده بدیمن و نامتعارف به صورت یک فرآیند بدون برنامه و با سرعتی غیرقابل تصور ادامه یافته که زایش شیوه ای از زیستن تحت عنوان حاشیه نشینی را به دنبال داشت. حاشیه نشینی در شهرهای بزرگ و کلان شهر تهران، بعد از انقلاب با گستردگی بیشتری پیشروی نمود و به موازات آن تشویق به تكثر جمعیت به عنوان یکی از راهبردهای اجرایی و تصمیمات نظام در دهه اول انقلاب و عمدتاً در طول ۸ سال جنگ تحمیلی و دفاع مقدس - که زیاد هم بدون دلیل نبود - به مثابه علتی ثانویه باعث رقابت شدید برای دستیابی به امکانات شهری مزید بر علت شد و باعث گردید حاشیه نشینی در قامت یک معضل ملی رخ بنمایاند.